

Життя, переплетене квітками льону

Двадцять вісім років присвятила Галина Володимирівна Ярошик рідному Льонокомбінату. Дитинство дівчинки Галинки пройшло в мальовничому селі Балашівка, що на Березнівщині. Як згадує наша героїня, виросла вона серед незайманої природи, оскільки батьківська хата стояла на околиці під самим лісом.

– Бувало, мама готує їсти, а мене посилає назбирати грибів до супу. Вийшла за поріг - і вже в лісі, півгодини – корзинка повна маслюків. Все літо в ліс ходила, то за ягодами, то за грибами. Справжнісінький рай!

Нас у сім'ї п'ятеро, я найстарша. Тато працював при колгоспі в будівельній бригаді, а мама в ланці. Мали невеличке господарство, якийсь клапоть землі. За колгоспів більше й не можна було. Основною культурою, яку вирощували в той час, був льон. Я вже була школяркою, як ходила допомагати мамі в колгосп і не тільки – часто працювала замість матері. В таких випадках

мовляв, довго вчитися - аж п'ять років, краще піти в училище хіміків на лаборантів і там усього рік вчитися. Не обдумавши, забрала тоді документи і завезла їх в училище хіміків. В нас все прийняли, чекаємо виклик. Але незабаром документи нам повернули разом з відмовою, оскільки ми не мали стажу роботи на підприємстві. Так ми й залишилися ні з чим. У школі директор запропонував перевести на посаду піонер-вожатої, щоб йшов педагогічний стаж, а наступного року знову готуватися до вступу. Та не так сталося як гадалося – там я зустріла свого майбутнього чоловіка, та й вже

вона завжди мені наказувала: «Дивися ж, не паси задніх, старайся, щоб йшла на рівні з дорослими». Вся робота була пов'язана із вирощуванням і подальшою обробкою льону. Якщо посіви заросли зіллям, то льон рвали вручну, в'язали в невеликі пучечки. Після чого обмолочували, а пучки розв'язували і розстиляли в полі. До того як у Березному запрацював льонозавод, змінання і тіпання трести відбувалося при колгоспі, а тоді готове волокно відправлялося на подальшу обробку, - розповідає Галина Володимирівна.

До війни майже в кожній господі сіяли і обробляли льон для власних потреб.

- Купити одяг ми не мали можливості, тож селяни виготовляли його самі, а з насіння давили олію. Вона мала неймовірний аромат, а смачна яка була! Я ще пам'ятаю прядку, і ткацький верстат, що стояли в хаті – мама ткала і мене, маленьку, вчила. Вирощували й коноплі, з яких теж виготовлялося полотно. Зазвичай полотно вибілювали на сонці, при потребі фарбували, використовуючи природні матеріали, кору вільхи, дуба, крушини, квіти ромашки, горицвіт, ряст та ін. Тато нам навіть взуття сам шив: черевички, чобітки.

У сім років пішла до сільської школи. Вчилася добре, особливо цікавими для мене були уроки історії, географії. Крім навчання відвідувала шкільний хор. Виступали на різних святах, що мені дуже подобалося. Іноді й поезію читала. Ще в школі мріяла опанувати професію педагога. Закінчивши десять класів, поїхала в районний відділ освіти в Березному, попросила направлення на роботу. В той період у сільських школах не вистачало педагогів, тож учнів, які добре вчилися та мали повну середню освіту, приймали на роботу вчителями початкових класів. Звичайно, з умовою подальшого навчання за цією спеціалізацією. Тож у 1969 році почалася моя трудова діяльність на посаді вчителя молодших класів Озирецької початкової школи, – розповідає пані Галина.

– А через рік вступила в Рівненський педагогічний інститут за спеціальністю «вчитель початкових класів». Подавала документи на стаціонар, але не пройшла, а на заочне відділення був недобір, тож мене прийняли туди. Провчилася рік, а потім подруга збила мене,

було не довго думаючи збирала речі й поїхала в Рівне. Знайти роботу іногороднім було важко, адже потрібна була прописка, а на Льонокомбінаті приймали без прописки, то туди я й влаштувалася. Прийняли мене спочатку ученицею оператора снувального устаткування в снувально-шліхтувальний цех корпусу технічних тканин. Проїшовши невеликий курс навчання на виробництві, склала на другий розряд. Рік перебувала в декретній відпустці й знову повернулася на своє місце роботи. З 1980 до 1984 року працювала нянечкою в дит'яслах, поки мій меншенький син не пішов до школи. Але зарплата була маленька, тому вирішила повернутися на Льонокомбінат.

Коли пані Галина прийшла у відділ кадрів, її хотіли направити на старе місце, але через шкідливе виробництво вона попросила, щоб їй запропонували якусь кращу роботу.

- Прийняли мене в обробне виробництво корпусу побутових тканин. Працювала оператором пресувальної машини, на якій здійснювалося пресування тканини: п'ять відрізків полотна, зверху накладається мішок і пресується, на виході з-під пресу зв'язується залізними стрічками. Подається далі, де наступний працівник зшиває та ставить маркування: артикул, метраж, сорт. Через два роки перевели комплектувальником готових тканин в тому ж цеху – тут готова розбракована тканина йшла транспортером, а я знімала її, замотувала в папір, обв'язувала шнурівкою і за артикулами складала на візок. Всі артикули напам'ять знала, а їх було чимало.

Так пройшов рік, з'явилася вакансія контролера якості готових тканин. На такі посади брали після технікуму, тож я трохи боялася, але пішла. Спочатку навчалася на виробництві, муштрували добре. Після завершення курсу складала іспит, оскільки робота досить серйозна і відповідальна, адже це якість продукції, яка поступить в продаж, та репутація комбінату.

Оплачувалася робота від виробітку, мала дати план, тому старалася працювати, щоб було трохи більше. Перед зупинкою комбінату працювали в дві зміни – одна

зміна працює два тижні, а друга за свій рахунок, а тоді мінялися. В цей час майже вся продукція відправлялася в США, напівфабрикат – не відбілений, стовідсотковий льон. Довго керівництво намагалося втримати на плаву підприємство, шукаючи сировину мало не по всьому світові, але зрештою зупинилося. У 2004 році мене звільнили у зв'язку зі скороченням чисельності працівників.

Мала двох снів, на жаль, їх вже немає з нами. Онучку маю, дев'ять років дівчинці. Зараз живу в Городищі, недалеко від Рівного. Вирощую городину. Дуже люблю квіти - в моєму квітнику яких тільки немає! З ранньої весни і до пізньої осені все квітне, радує моє серце.

Радію за підприємство, що Олегу Червонюку вдалося відновити виробництво власної текстильної продукції. Сподіваюся в найближчому майбутньому будуть не тільки трикотажні вироби, а й лляні. Бажаю керівництву і колективу успіхів та процвітання.